

BRIDGERTON-KIRJAILIJAN UUTUUS

PETOLLINEN KOSIJA

Smythe-Smith

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Kotiopettajattaren salaisuus (2012, suom. 2023)

Suku on pahin (2013, suom. 2024)

Petollinen kosija (2015, suom. 2024)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätkeyty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Bridgerton: Kuningatar Charlotte (2023, suom. 2023)

Smythe-Smith

JULIA QUINN

Suomentanut Taimi Tornikoski

TAMMI

HELSINKI

Lainauksen Jane Austenin *Ylpeydestä ja ennakkoluulosta* suomentanut Sirkka-Liisa Norko-Turja (wsoy, 1947).

Englanninkielinen alkuteos *The Secrets of Sir Richard Kenworthy* ilmestyi Yhdysvalloissa 2015.

Copyright © 2015 by Julie Cotler Pottinger
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi 2024

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-6091-4
Painettu EU:ssa

Omistettu Tillielle – sielunsisarelleni.

*Ja lisäksi Paulille,
vaikka olenkin edelleen sitä mieltä,
että jediritarin ura olisi sopinut sinulle.*

1. luku

Pleinsworth House

Lontoo

Kevät 1825

Lainataksemme romaania, jonka hänen sisarensa oli lukenut varmaankin kaksikymmentä kertaa: on yleisesti tunnustettu totuus, että naimaton varakas mies tarvitsee välttämättä rinnalleen vaimon.

Sir Richard Kenworthy ei ollut järin varakas, mutta naimaton hän kyllä oli. Ja mitä tuli vaimoon...

Niin, se olikin mutkikkaampi juttu.

”Kaipaus” ei varsinaisesti ollut oikea ilmaus. Kuka muka *kai-pasi* vaimoa? Hulluuntuneet miehet kaiketi, mutta hän ei ollut hulluuntunut keneenkään kertaakaan elämässään eikä uskonut niin käyvän myöskään lähitulevaisuudessa.

Ei sillä, että ajatus olisi tuntunut hänestä jotenkin perustavasti vastenmieliseltä. Hänellä ei vain ollut aikaa sellaiseen.

Kun taas vaimo...

Richard korjasi vaivaantuneesti asentoa tuolissaan ja vilkaisi käsiohjelmaansa.

Teidät on sydämellisesti kutsuttu

Smythe-Smithien 19. vuotuisen musiikkiesitykseen

jossa soittaa seuraava hyvin harjoitellut kvartetti:

viulu, viulu, sello ja fortepiano

Hänellä oli tästä paha aavistus.

”Kiitos taas kerran, kun lähdit mukaani”, Winston Bevelstoke totesi hänelle.

Richard tutkaili hyvää ystäväänsä epäluuloisena. ”Tämä sinun alituinen kiittelysi alkaa käydä huolestuttavaksi”, hän tokaisi.

”Minut tunnetaan moitteettomista käytöstavoistani”, Winston sanoi kohauttaen olkiaan. Hän oli aina ollut olankohauttelija. Itse asiassa leijonanosaan Richardin häneen liittyvistä muistoista liittyi jonkinlainen *minkäs-sille-mahtaa*-tyylinen hartianheilautus.

”Väliäkö sillä, jos unohdan käydä latinan tentissä. Olen perheen toinen poika.” *Kohautus.*

”Soutuvene oli jo kumollaan siinä vaiheessa, kun saavuin rantatörmälle.” *Kohautus.*

”Kuten kaikissa tilanteissa, paras vaihtoehto on syyttää sisar-tani.” *Kohautus.* (Ja lisäksi *ilkeä virne.*)

Richard oli aikoinaan ollut yhtä huoleton kuin Winston. Totta puhuen hän olisi ehdottomasti halunnut olla yhtä huoleton edelleen.

Mutta – kuten jo mainittu – hänellä ei ollut aikaa sellaiseen. Hänellä oli kaksi viikkoa. Tai no, ehkä kolme. Enintään neljä, eikä päivääkään enempää.

”Tunnetko heistä ketään?” hän kysyi Winstonilta.

”Niin keistä?”

Richard kohotti ohjelmaa. ”Muusikoista.”

Winston rykäisi ja pälyili syyllisen oloisena toisaalle. ”Itse en rohkenisi kutsua heitä muusikoiksi...”

Richard käänsi katseensa kohti Pleinsworthien tanssialiin pystytettyä esiintymislavaa. ”Ovatko he tuttuja?” hän kysyi taas. ”Onko teidät esitelty toisillenne?” Winstonin luonteenomaisissa salaperäisyyksissä ei sinänsä ollut mitään vikaa, mutta Richard oli täällä hyvästä syystä.

”Smythe-Smithin neiditkö?” Winston kohautti olkiaan. ”Useimmat kyllä. Katsotaanpa – ketkäs tänään soittavatkaan?” Hän katsahti käsiohjelmaansa. ”Pianistina lady Sarah Prentice – kas kummaa, hänhän on naimisissa.”

Voi piru.

”Yleensä vain naimattomat neidot soittavat”, Winston selitti. ”Suku marssittaa heidät vuodesta toiseen lavalle musisoimaan. He pääsevät kvartetista vasta, kun hankkiutuvat naimisiin.”

Sen Richard kyllä tiesi. Itse asiassa se oli pääsyy sille, miksi hän oli suostunut tulemaan mukaan. Vaikka tuskinpa kukaan sitä olisi ihmetellyt. Kun kaksikymmentäseitsemänvuotias säätyläinen poikamies tupsahti takaisin Lontooseen kolmen vuoden poissaolon jälkeen... ei tarvinnut olla mikään seurapiirien siippaseuloja tietäkseen, mistä oli kysymys.

Hän ei vain ollut odottanut, että kaikki tapahtuisi näin kii-reellä.

Richard ryypisti otsaansa ja antoi katseensa harhautua forte-pianoon. Soitin näytti laadukkaalta. Ja hintavalta. Ainakin se oli hienompi kuin hänen oma pianonsa Maycliffe Parkissa.

”Keitähän muita?” Winston mutisi lukien ohjelmaan hie-nostuneella tekstillä painettuja nimiä. ”Viulua soittaa Daisy Smythe-Smith. Tosiaan, hänet olenkin tavannut. Hän on kammottava.”

Ja toinen piru heti perään. ”Mikä hänessä on vikana?” Richard kysyi.

”Ei lainkaan huumorintajua. Mikä ei olisi itsessään niin paha juttu – eiväthän kaikki voi mitenkään olla ilopillereitä. Hän vain osoittaa sen... todella räikeästi.”

”Miten huumorintajun *puutteen* voi osoittaa räikeästi?”

”Ei aavistustakaan”, Winston myönsi. ”Niin hän vain silti tekee. Onhan hän toki oikein sievä. Kimmoiset valkeat kutrit ja sitä rataa.” Hän teki korvansa juuressa kimmoisan, valkean kädenliikkeen, ja Richard ei voinut kuin ihmetellä, kuinka kummassa Winston saikin ruskeaverisyyden loistamaan niin selkeästi poissaolollaan kädenliikkeessä.

”Toinen viulisti on lady Harriet Pleinsworth”, Winston jatkoi. ”En usko, että häntä on esitelty minulle. Lady Sarahin pikkusisko, arvaan ma. Jos muistan oikein, hän on hädin tuskin päässyt koulun penkiltä. Varmaankin enintään kuudentoista kieppeillä.”

Siinä kolmas piru. Ehkä Richardin olisi vain paras lähteä.

”Sellossa taas...” Winston liu’utti sormiaan jyrkälle paperille painettua ohjelmaa pitkin, kunnes löysi oikean kohdan. ”Neiti Iris Smythe-Smith.”

”Mikä hänessä mättää?” Richard kysyi. Taatustihan hänessäkin oli oltava jokin puute.

Winston kohautti olkiaan. ”Ei mikään. Siis minun tietääkseni.”

Mikä epäilemättä tarkoitti, että tämä neiti harrasti vapaa-aikanaan jodlausta. Silloin, kun ei täyttänyt eläimiä.

Tarkemmin sanottuna krokotiileja.

Aikoinaan Richardilla oli ihan totta ollut onnea.

”Hän on kovin kalv akka”, Winston sanoi.

Richard vilkaisi häntä. ”Onko se huono asia?”

”Ei tietenkään. En vain...” Winston vaikeni ja rypisti hiukan otsaansa keskittyneenä. ”No, totta puhuen en oikeastaan muista hänestä juuri mitään muuta.”

Richard nyökkäsi hitaasti ja suuntasi katseensa telineessään odottavaan selloon. Sekin näytti arvokkaalta, vaikka eipä hänellä ollut harmainta hajua siitä, miten selloja valmistettiin.

”Mistä moinen uteliaisuus?” Winston kysyi. ”Tiedän, että haitat naimisiin, mutta tottahan sinä jonkun Smythe-Smithiä paremman löydät.”

Kaksi viikkoa aiemmin tuo olikin ehkä vielä pitänyt paikkansa.

”Sitä paitsi sinähän tarvitset jonkun, jolta saa myötäjäiset, eikö niin?”

”Myötäjäiset tulevat tarpeeseen itse kullekin”, Richard totesi synkkänä.

”Totta tuokin.” Winston oli toki Rudlandin jaarlin poika, mutta vain hänen *toinen* poikansa. Hän ei perisi isältään järin mittavaa omaisuutta – ei, kun hänellä oli terve isovelji, joka oli jo saanut kaksi poikaa. ”Pleinsworthien vekseli on varmaankin kymppitonnin luokkaa”, Winston sanoi mittailleen taas ohjelmaansa katseellaan. ”Mutta kuten sanoin, neiti Harriet on varsin nuori.”

Richard irvisti. Rajansa hänelläkin.

”Kukkaistytöt –”

”Mitkä kukkaistytöt?” Richard keskeytti.

”Iris ja Daisy”, Winston selitti. ”Kukkalajeja kumpikin. Heidän sisarensa ovat Rose ja Marigold ja en muista, kuka muu. Tulip? Tai Bluebell? Toivottavasti tyttörukka ei sentään ole saanut nimekseen Krysanteemia.”

”Minunkin sisareni on nimeltään Fleur”, Richard tunsu tarvetta huomauttaa.

”Ja hän onkin kerrassaan ihastuttava”, Winston sanoi, vaikkei ollut koskaan tavannut Fleuria.

”Olit siis sanomassa...?” Richard kehotti.

”Olinko? Ah, niinpä olinkin. Kukkaistytöistä. En osaa sanoa, kuinka suuri osuus heille jää, mutta tuskin kovinkaan häppöinen. Perheessä on tietääkseni viisi tyttäretä.” Winston mutristi huuliaan toispuolisesti ja pohti asiaa. ”Ehkä enemmänkin.”

Se ei välttämättä tarkoittanut, että myötäjäiset jäisivät pieniksi, mutta Richard tiesi, että tämä oli lähinnä toiveajattelua. Hän tunsu Smythe-Smith-suvun kyseisen haaran huonosti – vaikka ei hän tosiasiaassa tiennyt suvun muistakaan haaroista paljon muuta kuin sen, että kerran vuodessa he lyöttäytyivät yhteen, nappasivat joukostaan neljä muusikkoa ja järjestivät konsertin, jota suurin osa hänen ystävistään ei olisi halunnut käydä kuuntelemassa.

”Ota nämä”, Winston sanoi äkisti ja ojensi hänelle kahta pumpulitukkoa. ”Kiität minua jälkeenpäin.”

Richard tuijotti häntä. Oliko Winston mennyt järjiltään?

”Laita ne korviisi”, mies selvensi. ”Luota minuun.”

”Vai luota”, Richard toisti. ”Tuo sana karmii selkäpiitäni sinun suustasi kuultuna.”

”Tämän suhteen en liioittele”, Winston vakuutti ja tunki pumpulia omiin korviinsa.

Richard vilkuili hienovaraisesti ympäri salia. Winston ei tehnyt elettäkään peittääkseen tekoaan – varmastihan korviensa tukkiminen konsertissa oli hyvin paheksuttavaa. Vain hyvin

harvat näyttivät kuitenkaan huomaavan häntä, ja ne, jotka huomasivatkin, näyttivät kadehtivilta eivätkä moittivilta.

Richard kohautti olkiaan ja seurasi ystävänsä esimerkkiä.

”On onni, että olet täällä”, Winston sanoi nojautuen lähemmäs niin, että Richard kuuli hänet pumpulin lävitse. ”En ole varma, olisinko kyennyt kestäämään tätä ilman vahviketta.”

”Mitä vahviketta?”

”Pinteeseen päätyneen poikamiehen piinattua seuraa”, Winston letkautti.

Pinteeseen päätyneen poikamiehen piinattua seuraa? Richard pyöritteli silmiään. ”Auta armias, jos joskus yrität muodostaa lauseita humaltuneena.”

”Sen ilon saat kokea varsin pian”, Winston heitti vastaan ja raotti etusormellaan takkinsa povitaskua niin, että Richard saattoi juuri ja juuri nähdä pienen taskumatrin sen sisällä.

Hänen silmänsä laajenivat. Ei hän mikään tärkeilijä ollut, mutta kyllä hänkin sentään tiesi, ettei teini-ikäisten neitien pitämässä musiikkiesityksessä kuulunut juopotella avoimesti.

Ja silloin höykytys alkoi.

Minuutin kuluttua Richard huomasi korjaavansa pumpulin asentoa korvissaan. Teoksen ensimmäisen osan loppuun mennessä hänen otsansa suoni oli alkanut tykyttää kivuliaasti. Mutta tilanteen todellinen kauheus valkeni hänelle vasta, kun tuli pitkän viulusoolon vuoro.

”Saisinko sitä pulloa”, hän melkein ähkäisi.

Winstonin eduksi myönnettäköön, ettei hänen suupielensä värähtänytkään.

Richard otti pitkän huikan juomaa, joka osoittautui hehkuviiniksi, mutta se ei turruttanut tuskaa juuri lainkaan. ”Voisimeko lähteä väliajalla?” hän kuiskasi Winstonille.

”Ei tässä ole väliaikaa.”

Richard toljotti käsiohjelmaansa kauhuissaan. Ei hänkään muusikko ollut, mutta varmastihan Smythe-Smithit tiesivät, mitä saivat aikaan... tiesivät, että tämä niin kutsuttu konsertti...

Oli silkkaa väkivaltaa kaikkien ihmisarvoa kohtaan.

Ohjelmassa väitettiin, että kotikutoisella lavalla meluavat neidot soittivat Wolfgang Amadeus Mozartin säveltämää pianokonserttoa. Richardin käsityksen mukaan pianokonserttoon olisi kuitenkin pitänyt sisältyä edes jonkinlaista pianonsoittoa. Hienon soittimensa ääressä istuva nainen sai oikein vain puolet vaadituista nuoteista, jos sitäkään. Richard ei erottanut hänen kasvojaan, mutta hän istui kumarassa koskettimiston yllä sen näköisenä kuin olisi keskittynyt musisointiinsa antaumuksella.

Hän ei vain soittanut kovinkaan hyvin.

”Tuo on se, jolta puuttuu huumorintaju”, Winston sanoi ja viittasi päällään toisen viuluniekkan suuntaan.

Ah, neiti Daisy kimmoisine valkeine kutreineen. Hän oli esiintyjänelikosta selvästi se, joka piti itseään eniten suurena muusikkona. Hän huojui ja heilui kuin mikäkin verraton virtuoosi ja antoi jousensa kiittää kielten poikki. Liikehdintä oli miltei lumoavaa, ja Richard arveli, että joku kuuro olisikin saattanut luonnehtia Daisyn olevan yhtä musiikin kanssa.

Todellisuudessa hän oli yhtä lähinnä metelin kanssa.

Toinen viulisti sitä vastoin... Oliko Richard ainoa, jonka mielestä oli selvää, ettei hän osannut lukea nuotteja? Neiti ei katsonut nuottitelineeseen päinkään eikä ollut kääntänyt ensimmäistäkään sivua konsertin alun jälkeen. Harriet oli kaiken aikaa vain pureksinut huultaan ja vilkuillut hädissään Daisy-neitiä yrittäen jäljitellä hänen liikkeitään.

Niinpä jäljelle jäi vain sellisti. Richard antoi katseensa asetua naiseen, kun tämä veti joustaan soittimensa pitkien kielten poikki. Sellon ääntä oli käsittämättömän vaikea erottaa kahden kuumeisen viulunvinguttajan alta, mutta aina silloin tällöin matala, surumielinen sävel pääsi esiin hullunmyllyn keskeltä, eikä Richard voinut olla ajattelematta:

Hänhän on varsin taitava.

Tässä soittajassa oli jotakin kiehtovaa – pienessä naisessa, joka yritti piileskellä suuren sellonsa takana. Hän ainakin tiesi, kuinka surkeita he olivat. Hänen kurjuutensa oli läpituokeaa ja käsin kosketeltavaa. Joka kerta, kun hänen stemmassaan tuli

tauko, hän näytti käpertyvän kippuralle ikään kuin voisi puristua olemattomiin ja kadota poksauten tyhjyyteen.

Nainen oli Iris Smythe-Smith – yksi kukkaistyöistä. Tuntui käsittämättömältä, että hän saattoi olla sukua autuaan tietämättömälle Daisylle, joka keinuskeli yhä viulunsa vietävänä.

Iris. Merkillinen nimi näin hennolle neitoselle. Richard oli aina ajatellut, että iirikset – siis kurjenmiekat – olivat kukista kaikkein loistokkaimpia: täynnä syviä purppuran ja sinisen sävyjä. Tämä nuori nainen sen sijaan oli niin kalpea, että näytti miltei värittömältä. Hänen hiustensa sävy vivahti juuri niin paljon punervaana, ettei niitä voinut kutsua vaaleiksi, mutta toisaalta eivät ne oikein olleet punavaaleatkaan. Hänen silmiään ei erottanut puolen salin päässä olevalta istumapaikalta, mutta hänen muusta värityksestään päätellen nekin olivat taatusti hailakat.

Iris oli niitä neitoja, jotka jäivät helposti huomaamatta.

Eikä Richard siltikään saanut silmiään irti hänestä.

Hän väitti itselleen, että kyse oli konsertista. Minne muuallekaan hänen olisi kuulunut katsoa?

Sitä paitsi tuntui jollakin tavoin rauhoittavalta pitää katseensa visusti kiinnitettynä yhteen, liikkumattomaan pisteeseen. Musiikki oli niin epäsointuista, että Richardin päästä alkoi heittää joka kerta, kun hän katsoi muualle.

Häntä melkein nauratti. Neiti Iris Smythe-Smith oli kimaltavan vaaleine hiuksineen ja kokoonsa nähden ylisuurine selloineen tullut hänen pelastajakseen.

Sir Richard Kenworthy ei uskonut ennusmerkkeihin, mutta tähän hänen oli pakko tarttua.

Minkä tähden tuo mies tuijotti häntä?

Konsertissa oli jo kestämistä kerrakseen. Iris jos kuka sen tiesi – tämä oli kolmas kerta, kun hänet oli sysätty lavalle ja pakotettu nolaamaan itsensä Lontoon kermasta tarkkaan valikoidun katsojajoukon edessä. Smythe-Smithien yleisö oli joka kerta kiintoisa joukkio. Ensinnäkin mukana oli sukulaisia,

joskin heidät oli reiluuden nimissä jaettava kahteen erilliseen osaan: äiteihin ja kaikkiin muihin.

Äidit ihastelivat lavaa autuaasti hymyillen ja uskoen vakaasti, että heidän tyttärensä saivat ainutlaatuisten musiikillisten lahjojensa ansiosta osakseen kadehdintaa kaikilta ikätovereiltaan. ”Olette niin taitavia”, Iriksen äiti liversi vuodesta toiseen. ”Niin itsevarmoja.”

Te taas sokeita, Iris vastasi hiljaa mielessään. Ja kuuroja.

Smythe-Smith-suvun loppuosa – lähinnä siis suvun miehet ja suurin osa niistä naisista, jotka olivat jo maksaneet hintansa musikaalisen kyvyttömyyden alttarilla – kiristeli hampaitaan ja yritti parhaansa mukaan täyttää katsomoa, jottei nöyryytys saisi liikaa todistajia.

Suvun lisääntymiskyky oli kuitenkin erinomainen, ja Iris toivoi hartaasti, että jonakin päivänä Smythe-Smithien määrä kasvaisi niin suureksi, että heidän olisi kiellettävä äitejä kutsumasta ketään sukulaisten lisäksi. ”Istumapaikkoja ei yksinkertaisesti ole tarpeeksi”, hän saattoi jo kuulla itsensä sanovan.

Ikävä kyllä hän saattoi kuvitella myös, kuinka hänen äitinsä kysyisi hänen isänsä asiamieheltä, voisivatko he kenties vuokrata konserttisalin.

Suuri osa muusta yleisöstä kävi konserteissa vuosittain. Iris epäili, että jotkut tekivät niin hyväsydämisyyttään. Toiset taas tulivat takuuvarmasti vain ilkkumaan. Ja sitten olivat ne pahaa-aavistamattomat pulmuset, jotka selvästi asuivat kivenkoloissa. Valtameren pohjassa.

Jollakin toisella planeetalla.

Iris ei jaksanut käsittää, kuinka he eivät olleet kuulleet Smythe-Smithien esityksistä – tai mikä tärkeämpää, kuinka heitä ei ollut varoitettu niistä – mutta siitä huolimatta mukana oli joka vuosi muutamia uusia onnettomia.

Niin kuin tuo viitosrivin mies. Miksi hän tuijotti Iristä?

Iris oli varsin varma, ettei ollut milloinkaan nähnyt tätä miestä. Hänen tummat hiuksensa olivat sitä sorttia, jotka kihartuivat sumuisella säällä, ja hänen kasvojensa veistoksellinen aistikkuus

miellytti silmää. Iris tuli siihen tulokseen, että mies oli komea, muttei hirvittävässä määrin.

Hänellä tuskin oli aatelistarvoa. Iriksen äiti oli kouluttanut tyttäriään erittäin perusteellisesti seurapiirielämään. Oli vaikea kuvitella, että jossakin piilisi vielä naimaton, alle kolmekymppinen aatelisherra, jota Iris sisarineen ei tunnistaisi ensi näkemältä.

Kenties joku baronetti. Tai maa-aatelistolainen. Suhteet hänellä olivat selvästi kunnossa: Iris tunnisti, että miehellä oli seuralaisenaan Rudlandin jaarlin nuorempi poika. Heidät oli esitelty toisilleen lukuisia kertoja, vaikka eihän se tarkoittanut muuta kuin sitä, että kunnianarvoisa herra Bevelstoke saattoi pyytää häntä halutessaan tanssiin.

Eikä sellaista halua ollut ilmennyt.

Ei Iris siitä loukkaantunut – ei ainakaan kovin pahasti. Ilta-milla ollessaan hän osallistui yleensä enintään puoleen kaikista tansseista, ja hän nautti saadessaan mahdollisuuden tarkkailla hienostoa, kun päällä oli täysi tohina. Iris pohti usein, mahtoivatko seurapiirien salonkileijonat huomata lainkaan, mitä heidän ympärillään tapahtui. Jos seisoksi jatkuvasti kuvaannollisen myrskyn silmässä, oliko piiskaavaa sadetta tai purevaa tuulta mahdollista havaita ensinkään?

Ehkä hän sitten oli seinäruusu. Ei siinä ollut mitään hävettävää. Ei varsinkaan, jos nautti elämästä seinäruusuna. Sitä paitsi jotkut –

”*Iris*”, joku sähähti.

Ääni kuului hänen Sarah-serkulleen, joka kallistui katsomaan häntä fortepianonsa takaa kiireinen ilme kasvoillaan.

Pahus soikoon, Iris oli myöhästynyt sisääntulostaan. ”Anteeksi”, hän mutisi puoliääneen, vaikka eihän häntä kukaan voinut kuulla. Hän ei ikinä myöhästynyt sisääntuloistaan. Toki muut soittajat olivat niin turruttavan umpisurkeita, ettei sillä, aloittiko hän soiton ajoissa vai ei, ollut oikeastaan merkitystä – mutta siitä hän ei välittänyt. Tämä oli periaatekysymys.

Jonkun oli yritettävä soittaa kunnolla.

Seuraavat pari partituurin sivua hän keskittyi selloonsa ja yritti parhaansa mukaan hätyyttellä Daisya, joka harhaili soittaessaan yltämpäri lavaa. Mutta kun sellostemmassa koitti seuraava pitkäkö tauko, hän ei voinut olla katsahtamatta ylöspäin.

Mies katseli häntä edelleen.

Oliko hänellä roska leningissään? Tai hiuksissaan? Hän nosti mitään ajattelemta kätensä ja pyyhkäisi kampaustaan puolittain odottaen, että irrottaisi siitä pikkurisun.

Ei mitään.

Nyt häntä alkoi vain suututtaa. Mies yritti hermostuttaa häntä. Muuta selitystäkään hän ei keksinyt. Siinä vasta töykeä moukka. Ja täysi typerys. Kuvitteliko miekkonen todella, että voisi ärsyttää häntä enemmän kuin hänen oma sisarensa? Asteikolla hienoisesta harmista alimman helvetin hirvityksiin Daisyn edelle olisi yltänyt lähinnä sirmakkaa soittleva minotauros.

”Iris!” Sarah sähisi.

”Äärrgh”, Iris ärähti. Sisääntulo oli taas jäänyt häneltä väliin. Tosin Sarah oli kyllä paraskin puhuja. Hän oli itse sivuuttanut toisesta osasta kaksi kokonaista sivua.

Iris äkkäsi partituurista oikean kohdan ja hyppäsi takaisin muiden mukaan. Hän helpottui huomattavasti, että he alkoivat lähestyä konserton loppua. Hänen olisi enää soitettava viimeiset sävelensä, niiattava kuin olisi tarkoittanut sitä tosissaan ja yritettävä hymyillä väkinäisten suosionosoitusten läpi.

Sen jälkeen hän voisi väittää saaneensa päänsäryn, painua kotiin ja panna ovensa säppiin. Hän lukisi kirjaa, ei piittäisi Daisysta ja kuvittelisi mielessään, ettei hänen olisikaan ryhdyttävä samaan hullutukseen taas vuoden päästä.

Paitsi tietenkin jos hän astuisi avioon.

Se oli ainoa pakotie. Kaikkien naimattomien Smythe-Smithien – vaikkakin vain naisväen – oli liityttävä vuorollaan kvartettiin, kun heidän soittimelleen vapautui paikka, ja kvartetissa he myös pysyivät kunnes pääsivät kävelemään pitkin kirkon keskikäytävää sulhanen vierellään.

Vain yksi suvun serkku oli ehättänyt naimisiin ennen kuin hänet oli passitettu lavalle. Sen oli saanut aikaan uskomaton yhdistelmä onnea ja oveluutta. Frederica Smythe-Smith, tätä nykyä Frederica Plum, oli harjoitellut viulunsoittoa aivan kuten isosiskonsa Eleanor.

Eleanor ei kuitenkaan ollut ”tarttunut haaviin”, niin kuin Iriksen äiti oli asian ilmaissut. Itse asiassa hän oli soittanut kvartetissa ennätyselliset seitsemän vuotta, kunnes oli lopulta rakastunut korviaan myöten erääseen ystävälliseen kappalaiseen, joka oli osoittanut hätkähdyttävän terävää järkeä rakastuessaan häneen aivan yhtä perinpohjaisesti. Iris piti Eleanorista, vaikka tämä kuvittelikin olevansa etevä muusikko. Ei tosiaankaan ollut.

Ja mitä tuli Fredericaan... Eleanorin lykkääntynyt menestys naimakaupoilla oli tarkoittanut, että viulistin paikka oli ollut nuoremman sisaren debytoidessa vielä täynnä. Ja jos Frederica sattumalta varmistaisi, että löytäisi itselleen aviomiehen mitä pikimmiten...

Tarina oli suorastaan tarunhohtoinen. Iriksen mielestä ainakin.

Frederica asusti nykyisin Etelä-Intiassa, minkä Iris uumoili liittyvän jollakin tavoin hänen pakoonsa kvartetin kynsistä. Kukaan suvussa ei ollut nähnyt häntä vuosikausiin, mutta aika ajoin Lontooseen kulkeutui kirje, jossa kerroiltiin lämmöstä, mausteista ja silloin tällöin parista norsusta.

Iris inhosi kuumaa säätä eikä erityisemmin pitänyt mausteisesta ruoastakaan – mutta istuessaan serkkujensa tanssisalissa ja yrittäessään teeskennellä, ettei viisikymmenpäinen yleisö katsellut hänen täyttä nöyryytystään, hän ei voinut olla tuumimatta, että Intia kuulosti oikein mukavalta paikalta elää.

Norsuista hän ei osannut sanoa sanaa suuntaan tai toiseen.

Ehkä hän löytäisikin tänä vuonna rinnalleen miehen. Totta puhuen hän ei ollut juuri nähnyt vaivaa asian eteen niiden kahden vuoden aikana, jotka oli ollut esillä. Vaivannäkö vain oli todella vaikeaa, kun sattui olemaan – ei sitä voinut kiistää – niin huomaamaton kuin hän.

Joskin – hän nosti katseensa ja laski sen sitten heti. Tuo viidennen rivin merkillinen mies oli poikkeus. Miksi ihmeessä tämä katseli häntä?

Siinä ei ollut mitään järkeä. Ja jos Iris jotakin inhosi enemmän kuin itsensä nolaamista, niin asioita, joissa ei ollut järkeä.

*Arveluttava
avioliittotarjous saa
sydämen sykähtelemään.*

On yleisesti tunnustettu totuus, että jos naimaton mies alkaa viihtyä Smythe-Smithien konserteissa, musiikista se ei ainakaan voi johtua. Ujona neitona perhekvartetin sellisti Iris on tottunut jäämään sivurooliin. Niinpä hänen hälytyskellonsa alkavat soida, kun salskea sir Richard Kenworthy ryhtyy itsepintaisesti tunnustamaan rakkauttaan. Järki sanoo, että miehen innokkuudessa on jotain epäilyttävää, mutta sydän käskee astella alttarille. Voiko hurmaavaan kosijaan luottaa?

Huippusuositun Julia Quinnin rakkautta ja huumoria huokuvan sarjan keskiössä on Smythe-Smithin perhe, joka tunnetaan epämusikaalisista neidoista ja legendaarisista konserteista.

Kansi: Anna Henriksson / Pixelpiraya | Kannen kuvat: Shutterstock

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6091-4